

AYAĞA OYNA POHNPEI

Futboldan umudunu kesmeyenler için
tümüyle gerçek bir peri masalı

Paul Watson

Çeviri: Murat Sağlam

domingo

AYAĞA OYNA POHNPEI
PAUL WATSON

Özgün ismi: Up Pohnpei
© 2012, Paul Watson ve Matthew Conrad

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Onk Ajans aracılığıyla alınmıştır.

Türkçe yayın hakları:
© 2014 Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Sertifika No: 12746
Domingo, Bkz Yayıncılık markasıdır.

Çeviri: Murat Sağlam
Redaksiyon: Volkan Alıcı
Sayfa Uygulama: Bahadır Erşık
Kapak Tasarımı: Göksel Erkal

ISBN: 978 605 4729 23 4

Baskı: Haziran 2014
Pasifik Ofset San. Tic. Ltd. Şti.
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1
Baha İş Merkezi A Blok Kat: 2 Haramidere Avcılar 34310 İstanbul
Tel: (212) 412 17 77 Sertifika No: 12027

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın tümünün veya içeriğinin herhangi bir bölümünün yayıncının yazılı izni olmadan, fotokopi yöntemi dahil, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla çoğaltılması yasaktır.

Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Asmalımescit Mah. Ensiz Sok.
No: 2 D: 7 Tünel İstanbul
Tel: (212) 245 08 39
e-posta: domingo@domingo.com.tr
www.domingo.com.tr

Lizzie ve ailem için

YAZAR HAKKINDA

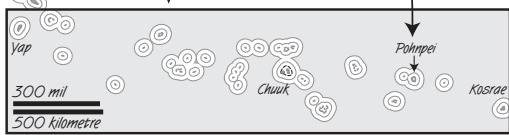
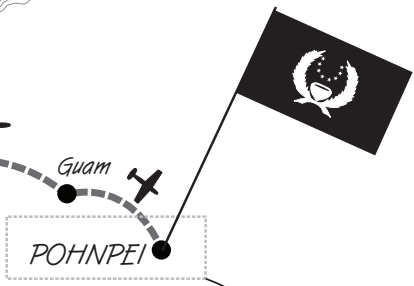
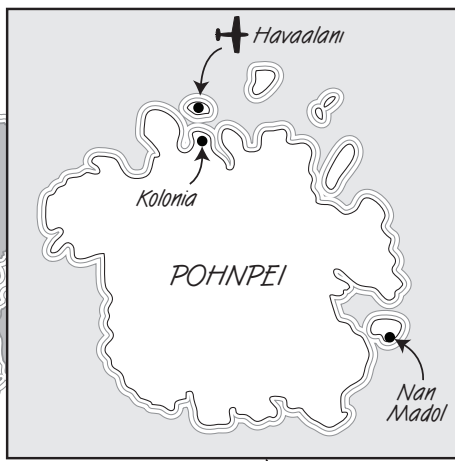
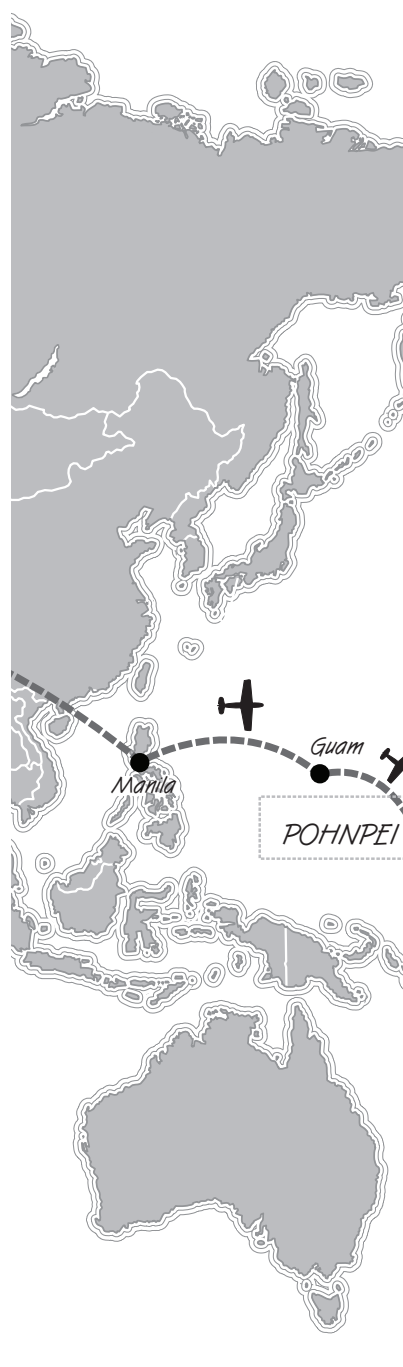
Paul Watson, 1984 yılında Kanada'nın Lethbridge şehrinde doğdu. Çocukluğu Bristol, İngiltere'de geçti ve Leeds Üniversitesi'nde İtalyanca okudu. Mezun olduktan sonra Channel 4 adlı televizyon kanalının Football Italia adlı web sitesinde çalıştı, Back of the Net [Kale Arkası] adlı bir mizahi futbol sitesi yönetti ve Pohnpei'e gitmeden önce Radio 5 için bir radyo şovu hazırlayan yazar ekibinde yer aldı. 2014 yılında Moğolistan'dan gelen teklif üzerine Bayangol futbol takımının teknik direktörü oldu.

İÇİNDEKİLER

Giriş: Bataklık	1
1 Kayıp Amacın Peşinde	13
2 Cep Delik Cepken Delik	35
3 Marjinal Bir Karar	57
4 Kendilerine Ait Bir Ligde	71
5 Vahşi Köpeklere Karşı Bir İngiliz	91
6 Pohpei Takımı	111
7 İlerleme ve Siyaset	129
8 Ülkelerinin Sana İhtiyacı Var	167
9 Bir Sakatlık Krizi	195
10 Kazanmak	233
Sonsöz: Uzatmalar	249
Teşekkür	251

“ Londra’ dan Dubai’ ye, Dubai’ den Manila’ ya, Manila’ dan Guam’ a ve nihayet komşu Chuuk adasında 45 dakikalık bir bekleyişle Guam’ dan Pohnpei’ e uçmak zorunda kaldık. Dört uçak ve havada geçirilen yirmi beş saatte düşünecek çok vaktimiz olmuştu, ama beynimizi meşgul etmek ve içeri bir kuşkunun sızmasını önlemek için kendimizi adeta paralıdık. ”

MIKRONEZYA FEDERAL DEVLETLERI

Giriş

BATAKLIK

“**K**urbağalarla problemimiz var.”
Önümdeki sıksa gence odaklanabilmek için otuz altı saatlik kesintisiz yolculuktan kalan uykulu bulanıklığı gözlerimi kırparak savuşturmaya çalıştım. Adı Ryan’dı, sahaya vardığımızda bir tek o gelmişti ve hafif inmiş bir topu sektirmeye çalışıyordu.

Topu tekrar tekrar kafa yüksekliğine kaldırmıyor, başıyla sektirmek yerine birden topun yolundan çekilip ayağıyla sektirmeye devam ediyor, ben de hayretle onu izliyordum.

“Aslında onların bizimle problemi var,” diye devam etti. “Burası onların eviydi, futbol sahanızı onların evinin üstüne yaptık ve henüz bu gerçeğe yüzleşemediler.”

“Ha,” dedim, bir yandan otoriter görünmem gerektiğini hatırlayarak. “Anlıyorum.”

Pasifik ortasındaki bu küçük adaya, Pohnpei’e gelirken bana eşlik etmiş ev arkadaşım Matt Conrad’a döndüm. Onun da şaküli kaymış gibiydi. İnanılmaz bir nemin içinde futbol sahasına yaptığımız kısa yürüyüş terden sırlıklam olmamıza yetmişti. Gözleri yorgunluktan buğulanmıştı. Atkuyruğu saçlar için bundan daha kötü bir hava olamaz, diye düşündüm. Omuzlarını belli belirsiz silkti.

Sahanın her yerini neden kurbağaların bastığını böylece anlamış olduk, ama neden sadece bir oyuncu vardı?

Buraya gelmeden bir hafta önce neşeli bir e-postayla bilgilendirilmiştik: “Her gün yirmi oyuncu düzenli olarak antrenmana geliyor ve gelişinizi dört gözle bekliyoruz.” Bir de e-postanın endişe verici bir şekilde “Pohnpei Futbol Antrenörü” diye imza atan bir Edwin Sione tarafından imzalanmış olması meselesi vardı. Endişe vericiydi, çünkü İngiltere’deki hayatımızı bırakıp 13 bin kilometre ötede bir yere gelmemizin tek nedeni bize bu adada futbol antrenörlüğü yapabilme ihtimalimizin olduğunun söylenmesiydi. Birini işinden etmek zorunda kalmadığımızda bile zorlayıcı olacak bir görev üstlenmiştik.

Yolculuğumuz öncesindeki gergin haftalarda Sione, herhangi bir şekilde Pohnpei’de futbol işine dahil olmak istiyorsak yüzleşmek zorunda kalacağımız kilit adam rolüne büründü. Hayalimde onu, düşüncelere dalmış bir Jose Mourinho olarak canlandırdım; sahasını vahşice koruyan, çizgi kenarında volta atan bir taktik dehası. Sözüünü tutmamış ve bizi havaalanından almamıştı. Haftada sadece üç uçuşun olduğu bir adada bunun, ister istemez onun ali-cengiz oyunlarının ilki olduğunu düşünmüştüm. Gergin bir şekilde sahayı süzüyor ve her an ortaya çıkmasını bekliyordum.

Ama rehberimiz Charles Musana oralı değildi. Antrenman başlangıcının önceden kararlaştırılmış vakti olan saat 5’i çoktan yarım saat geride bırakmış olmanız ve şu ana kadar sadece tek bir futbolcunun olmayan işini bırakıp da gelmiş olmasını umursanıyor gibiydi.

“Burada ada zamanı geçerlidir,” diye kıkırdadı Charles, alında tek damla ter yoktu.

“Saat beş dediğin zaman altı demektir o. Eh, tahminen yediye doğru maç için yeterli sayıya ulaşırsınız.”

“Buradaki oyuncuların çoğunun araba alacak hatta bir taksi tutacak parasının olmadığını unutmamalısınız. Otobüs servisimiz de

yok ve bu adada sadece Mormonların bisikleti vardır, bu yüzden bazı oyuncularımız antrenmana gelebilmek için bir saat hatta daha fazla yol yürümek zorunda kalıyor. Havanın sıcak olmadığı günlerde problem değil, ama geceleri dönerken bir de köpeklerle uğraşmak zorunda kalıyorsunuz.”

Mormonlar meselesini nasılsa daha sonra öğrenecek vaktim olur, diye düşündüm. Eğer yerliler dolaylı konuşma sanatında ustalaşmamışlarsa Mormonlar yakın bir tehdit oluşturacak gibi görünmüyordu. Diğer meseleye gelince, arabayla buraya gelirken süri halinde sokak köşelerinde oyalanan köpekler görmüştüm. Charles akşamları onların düşmanca davranabileceği konusunda bizi uyar- mış, sonra da iyi bir haber verir gibi Pohnpei’de kuduz olmadığını eklemişti.

PAMO’nun (sıradan bir kısaltmayla Pasifik Adası Merkez Okulu) sahasına baktım ve onu bir futbol kalesi, bir düşler sahası olarak hayal etmeye çalıştım.

Yıkıldı yıkılacak filesiz kalelerin ardında güir bitkiler son derece koyu bir yeşille ufka doğru uzanıyordu. Seyirciler için ayrılmış ufak yer, dünyanın en ıslak iklimlerinden birinin ardı arkası gelmeyen hücumlarıyla çürümüştü. O günkü yağmurun suları, eğri büğrü zeminde göletler oluşturmuştu. Ortalık bir ekvator adasının yorucu, nankör, pahalı saha bakım görevini üstlenen işçilerle kaynamıyordu kesinlikle.

Saat altı olduğunda futbolcu sayımız hâlâ birdi. Kendimi, Matt’ı ve Charles’ı dahil edersem dört kişiydik.

“Kesinlikle minyatür kale maç yapmalıyız,” dedi Matt.

“Doğru,” dedim bitkin bir halde. “İkiye iki maç için 13 bin kilometre. Harika!”

Birkaç yüz metre ötedeki basketbol sahasında birilerinin olması durumu daha da ümitsizleştiriyordu.

Her zaman en kötüsünü düşünen biri olarak hiç kimsenin gelmeyeceğine öyle inanmıştım ki, ilk oyuncuların gelişini görmedim. Arkamı döndüğümde birbirine çok benzeyen iki kişinin Charles’la el sıkıştığını gördüm. Ruh halim öyle kırılğandı ki, hayal görüyorum diye korktum.

“Paul, bunlar Paul kardeşler: Bob ve Robert,” dedi Charles, açıklama babında. Belli belirsiz baş işaretleri ve zoraki el sıkışmalarla selamlandım.

Bob (yoksa Robert miydi?) Ryan’a gidip topu isterken iki adam hemen birbirinden uzaklaştı.

“Bob ve Robert ikiz kardeşler,” dedi Charles, bir sırrı paylaşırçasına bana doğru eğildi. “Aynı evde yaşıyorlar, ama birbirlerine dayanamıyorlar.”

Öteki ikiz biraz öteye gidip bir parça kireç tozu, betel cevizi ve yapraktan oluşan karışımı –çiğneyerek sarhoş eden bir içerik– küçük bir keseden çıkarırken başımla duygusuzca onayladım. Alışkanlığın getirdiği çürümüş dişler ve lekeli diş etlerine rağmen, o ana kadar karşılaştığımız neredeyse bütün yerliler bu karışımın tiryakisiydi. Yolculuk öncesi araştırmamda bu uyuşturucunun ne kadar yaygın olduğunu öğrenmiştim; yine de insanları bu güçlü narkotik etkisi altında arsızca araba sürüp büyük makineleri kullanırken görünce ister istemez tedirgin oldum. Yayıları yere tükürmeye karşı uyarıcı tabelalara rağmen birçok Pohnpei kaldırımını betel cevizi süyununun metalik kırmızı rengiyle lekelenmişti, daha düşünceli çiğneyiciler yanlarında bira kutusu taşıyorlardı.

Artık üç oyuncumuz vardı; benim adım bunlardan ikisinin soyadıydı, tıpatıp birbirlerine benziyorlardı ve isimleri aynı ismin farklı söylenişlerinden ibaretti. Yarım düzineden fazla insan sahanın öte yanında görüldüğünde, ben ikizleri birbirinden nasıl ayırt edeceğimi düşünüyordum. Gelenlerden birinin Edwin Sione olma ihtimaline

karşı ve profesyonel görünme kaygısıyla sırtını dikleştirdim. Charles yeni gelenleri selamladı. Matt'la ve benle tanıştırdı, el sıkıştık. Kendimi FA Kupası Finali'nde bir hanedan üyesi gibi hissettim.

“Bu Roger. Ona top oynamayı altı yaşında öğrettim. Buraya ta Nett'ten geliyor, kilometrelerce uzaktan.”

Roger'ın uzun siyah saçları vardı, saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Elimi sıkarken hafif eğildi ve dostane bir sırtımayla uzaklaştı.

Sonrakiler yine iki kardeşi: Charles ve Joseph Welson. Joseph on yedi yaşındaydı ve söylenenlere bakılırsa adadaki en sert şutları atıyordu. Joseph'ten dört yaş küçük olan Charles kaleciydi.

Charles gülümsedi. Joseph ise daha ziyade alaycı bir tebessüm takınmıştı. Ağzında diş göremedim – başka bir betel cevizi tiryakisi.

“Bu Rocky, çok sportif bir gençtir ve en adanmış oyuncularımızdan biridir. Oynamadığımız zamanlarda bile gelip sahanın etrafında koşar. Rocky sırtımayla kaç çatma arasında bir yüz ifadesiyle karşıladı bizleri. Başıyla hafif bir selam verip konuşmak zorunda kalmamak için sahanın öte yanına hızlanarak uzaklaştı.

Tanışmalar devam etti, hızlı ve yoğun. İsim hafızam çok kötüdür ve oyuncuların neredeyse birbirinin aynısı olan saç kesimleri de işimi kolaylaştırmıyordu: Saçın tümü kısa kesilmişken enseden sırta uzanan ince uzun bir kuyruk vardı. “Fare kuyruğu” denen bu saç stili bir statü sembolü olarak görülüyordu – kuyruğun uzaması yıllar sürüyordu. Pohnpei'e aitmiş gibi görünen birçok fenomen gibi bu da yabancı kültürlerden alınmıştı. Stil 1980'lerde Japonya'da, 1990'larda Avustralya'da çok popüler olmuş ve başka yerlerde kaybolurken Pohnpei'de sıkışıp kalmış ve bir ulusal kimlik rozetine dönüşmüştü. Bir rivayete göre eski bir asker olan Amerikalı bir basketbol koçu bu saç stiline karşı çıkmış ve oyuncularını fare kuyruklarını kesmeye zorlamıştı. Gençlerin çoğu evlerine gözyaşları içinde dönmüştü. Adamın koçluğu bundan sonra pek uzun sürmemişti.

Birçok gülümseme ve selamlaşmanın ardından Matt ve ben o akşam bir deneme maçı yapacağımızı açıkladık. Konuşurken fark ettim ki oyuncuların çoğu bizi dinlemek yerine hayretle beni ve Matt'ı inceliyordu. Matt yanıma yanaştı.

Çaktırmadan dudağının kenarından, “Bizim şortlara bakıyorlar,” dedi.

Boş gözlerle ona baktım, bir şey söylemek yerine şortuna vurdu ve anlamlı bir şekilde bana baktı.

Sıcaktan kafayı yedi herhalde, diye düşünürken birden ne kastedtiğini anladım. İstisnasız bütün yerliler uzun, bol şortlar giymişti; onlarınkine kıyasla bizim diz üstü dar şortlarımız herhalde slip külot gibi görünüyordu.

Şaşkın bakışlara rağmen sonunda yanımızda getirdiğimiz futbol malzemeleri yığınının bir kısmını dağıtabildik. Dünyanın öte yanından taşıdığımız kramponları, tozlukları, tekmelikleri ve zor ganimet Yeovil Town, Norwich City formalarını dağıttık.

Oyuncular İngiliz Ligi kıyafetlerini dünyadaki en doğal şeyi yapıyorlarmış gibi giyindiler; yolculuğumuz, bilmeden yapılan bir İngiliz futbol sömürgeciliği davranışına, aşırı hevesli futbol misyonerlerinin haçlı seferine dönüşmemiş olduğu için Matt ve ben bir oh çektik. Bir insanın nasıl olup da futbol sevmeyeceğini aklımız almıyordu; ama dünyanın her yerinde böyle yaratıklar vardı. Bu güzel oyunda çekici hiçbir yan bulamayan bir ada dolusu insanla karşılaşıyorduk ne yapardık? Bir çuval alt lig malzemesi bu sorunu çözemez, hatta kötü niyetli bir hayırseverlik davranışı olarak görülürdü. Bazı oyuncular kramponları istemeyip yalınayak oynamayı tercih etti. Bazılarıysa kendi kramponlarını tercih etti, kâh dikişleri patlamış kâh lime lime olmuş kramponları.

Sayı hızla çoğaldı, her iki taraf için onar kişi oluşana kadar yeni oyuncularla tanışıldı, gülümsendi ve başlarla selam verildi. Matt ve

ben orta sahada durup oyuncuları bölüştük, bir yandan oyuncuların durumunu ölçmeyi bir yandan da onlara örnek teşkil etmeyi umuyorduk.

Birkaç dakika geçmeden gördük ki, isteklilik bakımından kimse de bir eksik olmasa da oyun tam bir karmaşaydı. Gençlerden biri topu alıyor, 80 metre kadar düz bir çizgide koşuyor, ardından derin bir gölet, bir kurbağa veya karşı takımdan biri tarafından yere indiriliyor, başka biri eskiden beyaz şimdiyse sahanın kahverengi çamuruna boyanmış topu tribünlerden aşırıp yola gönderiyordu.

Oyuncular bizden güvenli bir uzaklıkta duruyorlardı, hâlâ belirgin bir şekilde bizi tartmakla meşguldüler. Top Matt ile bana her geldiğinde karşı takım bize saygılı bir beş altı metre mesafe tanıyordu. Açık bir şekilde çok yetenekli olduğu görülen Charles Musana'ya ise kimse böyle bir hak tanımıyordu. Paul ikizlerinden biri (sanırım Robert) Charles'ı fena bir şekilde yere devirdi, ardından özür niyetine bir şeyler mırıldanıp kalkmasına yardım ettikten sonra kendine başka bir kurban aramak üzere koşarak uzaklaştı. En kötü faulünü de diğer takımın kalecisi olan kardeşi Bob'a saklamıştı. Bob topu tutmadan birkaç saniye önce Robert bir Amerikan futbolu oyuncusu gibi göğüs seviyesinde uçarak ona girdi.

Oyuncular ne neyin faul sayıldığı ne de bir çift çivili krampunun veya yetmiş metreden koşarak gelen biriyle çarpışmanın insana verebileceği hasar hakkında en ufak bir fikre sahip değillerdi. Tekmeler havada uçuşuyordu. Bir İngiliz amatör maçında bütün takımın yumruklaşmasıyla son bulacak kırmızı kartlık hareketleri burada biraz geri kaçıp sırtına takip ediyordu.

Anlaşıyordu ki adaya daha önce neredeyse hiç antrenör eli değmemişti. Ama daha da önemlisi, oyuncuların çoğu daha önce televizyonda hiç futbol seyretmemişti. Oyun stili acayıptı, hatta uzaylıydı. İngiltere'de bir parkta top oynayan en yeteneksiz çocuk

bile nasıl futbolcu gibi görüneceğini, bir futbolcu gibi tükürmeyi, kötü bir pası protesto etmek için ellerini nasıl havaya kaldıracığını veya yumruğunu kaldırarak bir golü kutlamayı bilirdi. Burada bunlardan hiçbiri yoktu.

Tanıştırıldığımız zaman bana “beyefendi” diye hitap eden süklüm püklüm Roger’in en fiyakalı oyuncu çıkmasıyla şok olmuş-tum; basit bir şutla yetinmek varken görülesi röveşatalara kalkıyor, uçan voleler vuruyordu. Maç boyunca yaptıklarıyla olimpiyatlarda madalya kazandıracak jimnastik şaheserleri sergiledi, ama maçın gi-dişatına çok az katkıda bulundu. Yine de yüzündeki sırtıma Roger’i hiç terk etmedi, karşı takım tarafından yere yapııştırıldığında veya takım arkadaşı tarafından azarlandığında bile.

Kurbağa rehberimiz Ryan’ın tekrar tekrar net pozisyonlara gir-diğini ve başka bir oyuncu pozisyona müdahil olduğu için kendini geri çekişini izledik; bir keresinde bir kafa golü atmak için çok iyi bir pozisyundayken son saniyede topun yolundan çekilmiş, buraya ilk geldiğimizde onu çalışırken gördüğümüz şaşkıncu tekniği uy-gulamıştı. Joseph kendisine neden adada en sert şutları atan adam dendiğini kanıtlamış, şimşek gibi bir gol atmış, sevinçten haykınp alkışladığımdaysa başıyla bir onay işareti yapıp gözlerini kaçırarak sahanın gerisine doğru hafif bir koşuyla uzaklaşmıştı.

Mikronezya’daki toplumsal kurallarla ilgili yolculuk öncesi okumalarımda yüksek sesle verilen emir, talimat veya eleştirilerin hoş karşılanmadığını öğrenmiştim. Rehberimiz Charles, eğer bir oyuncuyu herhangi bir nedenden dolayı azarlarsak, “Etkilenmemiş görünüp ve bir daha gelmez,” demişti; tabii ailesini ziyaret edip özür dilemezsek. Futbol sahasında böyle bir şeyin hiç olup olmadığı net değilse de, bir insanın içkisini dökmek gibi effen püften nedenlerle başlayıp onlarca yıl süren kan davaları hakkında sayısız hikâye

vardı. Bu küçük ada topluluğunda züppelik olarak algılanabilecek en küçük bir davranış ölümcül bir gaf olabilirdi ve bu ortamda yabancı olmak, her davranışının öneminin yüz kat artması anlamına geliyordu. Bu durum Matt ile bana, oyuncuların peşlerine takılmak, özür diler gibi isimlerini seslenmek ve ona yanaşıp, hızlanarak rakibe kafayla dalmanın çok da iyi bir fikir olmayabileceği düşüncemizi onunla paylaşırken eleştirel görünmemek adına bin bir dereden su getirmekten başka bir çare bırakmamıştı.

Bir futbol oyununda işitebileceğiniz hiçbir sesi veya seslenmeyi de duymuyordunuz. Her hata hatalı kişinin kahkaha fırtınasıyla son buluyordu. Onurunu korumak öyle önemliydi ki, altı pastan gol kaçırmak kabul edilemezken bomboş kalenin önünde topu bilerek havaya dikmek saygı duyulan bir davranıştı. Bir Pohnpei’li için deneyip başarısız olmak sonsuz bir utanç kaynağıyken başarısız olmayı denemekte bir sorun yoktu. Bize tanıdık gibi gelen tek ses, kaleci Charles Welson’un teke tek kurtarışının ardından sesindeki alaycı ton ve yapılan orta, kalenin üstünden gidince ismini bilmediğimiz bir oyuncunun şikâyet homurtusuydu.

Bu garip kapışma neredeyse bir saattir devam ediyordu ki Charles Musana koşarak yanıma geldi, omzuma dokundu ve başıyla saha kenarında ayakkabısının iplerini kasıtlı bir yavaşlıkla bağlayan bir adamı işaret ederek, “Edwin Sione,” dedi. Ezeli rakibim. Yutkundum. Elleri dizlerinde nefeslenen Matt’a işaret ettim, ona bakmak için doğruldu. Hesap defterimizin açıldığı an bu an olabilirdi. O her bir bağı sıkıp doğrulurken zaman adeta durdu. Bir buçuk metrelik boyuyla insanı yanıltacak kadar kısaydı, ama birazdan olacakların projenin tümünde hayati bir rol oynayacağını biliyordum.

Yüce insanı seyrediyordum. Hafif bir koşuyla sahaya çıktı, ardından birden topa doğru koşarak tavuk gibi gıdıkladı ve “Topu

tavuğa ver!” diye haykırdı. On dakika içinde Sione kalecinin ofsayta düştüğünü ilan etti ve topu kontrol etmek için ellerini, kollarını ve kışını kullandı. Gözlerim Matt’inkilerle karşılaştı, gülmemek için dudaklarını ısırduğımı görebiliyordum. Galiba onu gözümüzde fazla büyütmiştük.

Buraya bir düzen getirebileceğimizi hayal etmenin gerçekçi olup olmadığını merak etmeye başlamıştık. Her ne kadar oyunculara akıl vermeye çalıştıysak da kimse bize kulak asıyor gibiydi. Problem kısmen dilden kaynaklanıyordu. Bir Amerikan mandası olan Pohnpei’in resmi dili İngilizceydi. Ama çok geçmeden anlaşılmıştı ki yerli halk kendi Pohnpeice diliyle konuşmaktan mutluydu. Pohnpeice daha önceki işgalcilerin –İngiliz, Alman, Japon ve İspanyol– dillerinden ağır biçimde etkilenmiş olsa da, kulağa yine de çok yabancı geliyordu. Cümleler tuhaf uğultular veya gıdıklamalarla son buluyordu. Arada sırada bir İngilizce kelime duyulsa bile, ardından bir kahkaha fırtınası geliyordu. Paranoyak olmamak işten değildi.

Oyun devam ettikçe anladık ki, oyuncular hakkımızda ayrıntılı bir sohbeta dalmışlardı ve işlerine gelmedikleri zaman bizi anlamamış numarası yapıyorlardı. İngiliz futbol jargonunun İngiltere dışında hemen hiçbir yerde anlaşılmıyor oluşuysa işimizi kolaylaştırmıyordu. Sahada kullanılan kısa terimler sağır kulaklarla karşılaşıyordu; “Adam arkanda!” diye bağırıldığında oyuncu kafasını kaşıyordu; “İki ayağınla birlikte dalma!” lafi bile anlaşılmıyordu, “Adamı katletme!” demeniz gerekiyordu.

Pohnpei’deki ilk maçımızı karanlık çökünce sona erdirdik. Eskiden sahayı ışıldaklar aydınlatıyormuş, ama artık çalışan lambaların sayısı bir elin parmaklarını geçmiyordu. Japonya’dan yenilerini almak işine belli ki yapılacak işler listesinde hiç sıra gelmemişti. Yeovil forması giyen takım, büyük ölçüde Joseph’in durdurulamaz sağ ayağı sayesinde 8-4’le diğer takımı fena yendi; bununla birlikte

eğer gerçek bir hakem olsaydı gollerden birkaçı iptal edilirdi – ve kesinlikle sahada pek fazla oyuncu kalmazdı.

Bin bir zahmetle malzemeleri tekrar topladık. Charles oyuncularını yıllardır tanıyor olmasına rağmen her antrenman sonrasında bunu yapmamızı salık vermişti. Çalacakları için değil, ama Pohnpai gibi yaşlıların hükümran olduğu bir yerde aile büyükleri gençlerin mallarına el koyabilirdi ve gençlerin onları geri istemeleri büyük bir edepsizlik olurdu. Pohnpai'deki aileler pek varlıklı sayılmazdı, bu yüzden yeni mallar incelenip onaylanmak üzere aile reisine gösterilir ve muhtemelen ailenin başka bir üyesine verilir. Bir de bakardık ki bizim ekipman pazara giden bir başkasının üstünde.

Antrenmanla tüm enerjisini tüketemediği yüzündeki ifadeden açıkça belli olan Rocky formasını uzattı, başıyla selam verip yürüyerek uzaklaştı. Ryan formasını düzgün bir biçimde katladı ve bize kısık bir sesle iyi akşamlar diledi. Bob ile Robert kramponlarla birlikte uzaklaşmayı başarmıştı, ama Charles uyanık davranmış ve Bob'u gecenin karanlığında kaybolmak üzereyken geri çağır-mıştı. Bob çok ağır adımlarla pırl pırl kramponları geri getirmiş ve geveleyerek kardeşiyle bize oyun oynadığını söylemişti. (Tekrar uzaklaştığında Charles, Bob'un aslında o kadar da yalan söylemediğini, zaten yakalanacağını bildiğini açıkladı; tabii yakalanmasaydı ayakkabılarla evin yolunu tutardı, o başka.) Edwin Sione ortada olmayışıyla dikkatleri üzerine çekti. Biz ekipmanı toplarken o sessizce çekip gitmiş, gelişimimize ilgili ne düşündüğü konusunda bizi sorularımızla baş başa bırakmıştı.

“Eee ne diyorsunuz?” dedi Charles. “Daha Ryan'ın kuzeni Dilshan var. O gerçekten iyidir.”

“Harika!” Zaten bir o eksikti.

“...Fakat ne yazık ki şu an Manila'da kardeşini ziyaret ediyor, üç hafta daha yok.”